

Blog a bloger III. – Vyprávění zámeckého pána

 litterate.cz/blog-a-blogger-iii-vypraveni-zameckeho-pana

Homer Simpson

3 listopadu, 2022

Bloger je svým způsobem písmák. A nejen to, je to a v mém případě zvlášť novinář, který komentuje svět a novinky v něm a který se někdy podobá dějepisci a sběrateli, jenž je rád, když ve své knihovně má ty nejlepší úlovky z informačního moře (poslední dobou hodně rozbouřeném).

Takže kromě občasného psaní se bloger – novinář vydává na toto moře a hledá svou zlatou rybku.

Často při **hledání novinek** v časoprostoru internetu najdu článek, který se mně líbí svou pointou, nebo novými pohledy na známé události nebo svou vtipem, ironií až sarkasmem (1). Nebo se mně prostě líbí, ani nevím proč. Občas se také stane, zejména při čtení článků a následných komentářů, že narazím komentář, který ten článek rozvíjí a/nebo s ním dokonce polemizuje.

Takové komentáře jsou zařazeny do škatulky **Perly diskuzí**. Jde-li o polemiku s článkem, je tam uveden i odkaz na původní článek. Naposledy se mně tak líbily komentáře Minority ([Rekviem za alternativu](#)) a Schumachera ([Abeceda války](#) – ten se dostal i na Pravý prostor). A byly i další, protože tady na Litterate jsou lidé s uceleným a podobným světonázorem a schopností jej formulovat.

Pak jsou články na různých **webech**. A beru weby napříč spektrem: ruské, ukrajinské, české či západní weby.

U těch ruských dávám přednost článkům přebíraných ze západních médií a pokud jsou to původní články ruských autorů, hodnotím, zda v nich není příliš jednostranného pohledu na událost, čin nebo věc. Reprezentantem těchto webů je pro mne **aftershock.news**. Dost často se mně pak stane, že z článku nezůstane nic, co by stálo za řeč a jde do stoupy.

U článků z ukrajinského webového prostoru to musím také občas dělat, ale zato tam obvykle narazím na zlatý důl informací. Vede u mne **strana.today**, jejíž někdy až drzý přístup k ukrajinským šéfům mně připomíná naše Parlamentní listy. Vznikly z něj např. články **Duch Kyjeva** či **Ostrovy a voda**.

Nesmím zapomenout na zdroje jako jsou **The Saker** či **Moon of Alabama**, dobrý je ruský bloger **gpovanman** nebo obecně uznávaný **Doctorow**.

České nerežimní weby jsou obecně známé, nebudu je tady rozvádět.

Část nalezených novinek nevyžaduje žádnou úpravu, větší část je podrobena procesu **převyprávění**.

Převyprávění je vždy nutné u výsledku, který dostanu po použití **překladače** (jeho vzdělání zřejmě skončilo někde v prvních třídách národní/základní školy). Občas je to pak dílo hodné sochaře, jak dostat z těch zkomolených a komolých vět tu myšlenku, kterou tam vidím, a to i s vydatnou pomocí slovníků či Wikipedie. A také to není dílo okamžiku, někdy zabere víc času, než naplnit svou vlastní Myšlenkou obrazovku počítače.

Standardním procesem je výběr **titulku článku** (svůj titulek vyberu téměř vždy; musí být krátký, lákat ke čtení, ale také vystihnout hlavní smysl článku) a seřazení textu do spíše **kratších odstavců** (lépe se čtou a text je přehlednější).

Následně je **text podroben převýchově** (omlouvám se všem postiženým původním autorům i z Litterate) podle mých vlastních – nikoliv obecně platných kritérií:

a) text je zbaven tzv. **vaty**, tj. slov a vět, které tam už jednou byly a opakují se bez důvodu vícekrát (po této operaci občas už moc z článku nezůstane, vynadám si, že jsem to měl poznat hned a článek jde do stoupy)

b) mezi tzv. vatu řadím i věty typu **potentát toho či onoho XYZ řekl.**, kde co říká pan XYZ je už zpravidla známo z jiných míst textu; i pro toto platí pravidlo a)

c) text je kontrolován, zda je veden k nějakému **závěru**, shrnutí či apelu na činy, pro které byl sepsán; tam by mělo být koncentrováno jádro článku; pokud ten závěr nevidím, je to pro mně příležitost uplatnit své **já** (obvykle, aby se to nepletlo, je tato příležitost nazvána Dovětek HS)

d) pokud je text psán v „ich“ formě, je převeden téměř vždy do obecné polohy vyprávění **v třetí osobě**; to neplatí u mých autorských článků, které tuto formu spíše vyžadují (nač se skrývat, no ano, jsem to já) – i když často kombinuji třetí a první osobu vyprávění

e) text zbavím **vulgarizmů**, a to vč. názvů národností (vulgarizmy se mně vůbec, ale vůbec nelíbí) a kontextu, který by mohl přivodit mé **trestní stíhání** (to co by se naopak mohlo líbit odborným referentům) a také zbytečných **zkratk, čísel a datumů**

f) k článku vyberu nějaký vhodný **obrázek** se vztahem k textu, na blogu si zpravidla vystačím s jedním u začátku článku (na rozdíl od StK, který si s nimi dává větší práci).

Protože mně Myšlenka napadne jednou za uherský měsíc (tzn. měsíc s dovětkem „a to kdoví jestli“), plní se můj blog převzatými články lépe fundovaných autorů. Netěší mně to, ale všichni nemůžeme být Vidláky či jinými grafomany.

A čím déle pokračuje rozmnožování mých úlovků a vlastních psaní, tím více se při procházení svého blogu podobám **zámeckému pánu**, který si s potěšením prohlíží **lovecké trofeje** rozvěšené na stěnách svého sídla. Snad tento pocit mají i návštěvníci blogu. (2)(3)

(1) Ironie či sarkasmus jako způsob vyjádření je někdy více účinná než prostý výčet faktů. Někdy ale stojí za to zapřemýšlet nad tím, zda to, že jde o ironii či sarkasmus, čtenář vůbec pozná. Takový článek Zločiny Ruské Federace se této hranici rozpoznatelnosti dost blížil.

(2) Původně jsem toto Vyprávění zamýšlel jen jako jakási Pravidla o tom, jak by měl vypadat učesaný článek podle mých vlastních měřítek krásy. Ale je to vlastně pokračování předchozích dvou článků Starého Kocoura a Homera Simpsona o Blogu a bloggerovi. Tenhle triumvirát by mohl posloužit i těm, jejichž grafomanie je teprve v začátcích.

(3) Před pár hodinami jsem si na zeď svého zámku pověsil článek Jana Kellera z iArgumentu, který jsem nazval Signály z vesmíru F. Oslovil mně jak tématem, tak vedením článku, a především mírou sarkasmu a ironie, kterou zbožňuji.